

Маланя

— Слушай, Дарина, Маланя вече остаря. За ярена не я бива, а пък за допипна още, но... Мисли да я продам. Днес говорих с несара.

— Ами децата? — възникна мама с недоволство.

— Децата! — каза тате неспокойно и замълча за миг. — Тъ дори не ще разберат нищо. Пък и аз ще им купя две-три овчешки и те ще се заложат с тях.

— Страхувам се да не се лъжеш — каза мама — мисля, че ти си много привързани към старата Маланя. Нима не знаеш, колко плакала, когато я продаде теленцето? А да видиш, как го жали Маланя! сърцето да те заболи. Мучи непрестанно, обхожда обора като луда — сякаш нято човърк го търси. И не рачи да яде. Тя тужи веднаж, а децата — дваж. Седнати, станати и току хортуват!

— Теленцето! Шареното теленце на Маланя!

Да ти се скъса сърцето.

А да знаеш горкитъ сега, какво е замислил баща ни?

Тате се качуерих.

— Ехъ, — каза той кипнал — то не е работа на децата. Плачели — затова си деля да плачат. — И замала с ръка да му се не вързаваш.

Аз престанавъ да подслушвамъ, какво говореха понататък родителитъ ми и отърчах на двора утриненъ.

Въ обора жално мучеше Маланя. Тя продължаваше да тужи за теленцето си.

Аз отидохъ при нея. Като не видя, тя спрѣ да мучи. Познавахъ, че съмъ и приятелъ. И жално, жално не загледа.

Азъ похиднахъ хубавата ѝ глава с ръце и погледнахъ кроткитъ и голѣми очи, пълни съ толкова топлина, кротостъ и доверчивост — съ лаунала въ тѣхъ безтужна жалъ, които свяхахъ, говорѣха:

— Защо, защо ми отнеха шареното теленце? Нима нѣкому бѣхъ направилъ зло?

Азъ я милвахъ нѣколко и оросвахъ съ съдни хубавата ѝ глава.

— Маланя! Сладка и хубава, Маланя — найка на малкото шарено теленце, отъ което човъркото безсърдечие и алчностъ те огадѣлиха — какво искатъ да направятъ още съ тебе? Азъ, скоро хубавинтъ твой братъ, когато десетъ години е прогизвалъ ярена, за отплата на толкова принесена полза и добрина на човърка, ще прене — уви, бредѣла на несара!

Азъ плачехъ, облягахъ съ съдни главата на Маланя, която бѣше като членъ отъ нашето семейство — и всѣка представя за

нѣщо хубаво и добро — цѣля си живота, азъ чувствахъ нераздѣлно свързана съ нея.

И азъ съ малкото си сърдиче дълбоко почувствахъ непрадѣлата, която бѣше извършена — порено съ продажбата на шареното и теленце, а сега, вънѣсно благодарностъ и признателностъ да бѣде оставена на починака и миръ на старина, на тази добра и кротка труженница, се готвеше млечничеса и насилствена смъртъ.

Бедната! Тя нѣмаше езикъ, не можеше да протестира, нито да се оплаче нѣкому. Не можеше да призове какеното човъркото сърдце на помощъ. Азъ, да можеше, да можеше да разкаже, колко много жала и страдания произвежда нейното майчино сърдце? Нима всѣмъ плътъ, когато тя жално измучеше, нейниятъ гласъ не казваше?

— Върнете ми, върнете ми хубавото шарено теленце!

Но сега! Немогъ да си помисля, не могъ да си представя, какъ моме да има толкова много зло и непризнателностъ въ човъркото сърдце!

О, ужасенъ — крѣвалъ край на толкова годишнѣтъ трудами, измученъ съ полза труженнѣтъ животъ на бедната Маланя! Това ли заслужаваха те?

Азъ, кое сърдце, на единъ добъръ стопанинъ, не би затреперало, когато залови поводъ на любимото добиче — приятелъ и членъ на семейството му — и гледайки го въ голѣмитъ, кротки и тихи очи, безъ да се черни, безъ да се срани, да го поведе къмъ кланицата на несара?

а

На другия день тате доведе купувача — несара. Последната бѣше нисъкъ, пълненъ, но неприятенъ човъркъ съ окървавена престилка и ножъ на пояса. А прѣстѣтъ на ръцетъ му, видѣхъ ги като, стиснахъ ръката на тате, бѣха дебели и киси, като каменета.

Азъ наизгледъ виднахъ този човъркъ безъ сърдце. Изглеждаше, че у него нѣмаше душа: иначе, какъ би дошѣлъ той да купи, да ни отнеме, нашата добра и хубава Маланя?

Следъ като разгледа Маланя несара и тате се спазариха.

Тате пое паритъ, които несара му подаде изъ една кѣзна кеска, които извади изъ джоба подъ жърската си престилка и му подаде поводъ на кравѣта.

Тогва азъ разбѣрахъ, че всичко е свършено. Жестокостъ човъркъ бѣше купилъ и се готвеше да отведе Маланя.

Азъ извикахъ и отърчахъ настрѣхъ му.